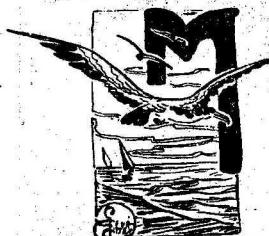

ΛΟΓΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥ

ΙΑ ἀγάπη μᾶς ἔκρατος σιμά τούς δύο μᾶς κι' ἕνα φρικάσμα ψυχικῆς ἄρμονίας.

Σκέψου! Κύτταξε κάτι πάντα και στήλωσε τὰ μάτια σου βαθειά στη γῆ. Θέλεις νὰ πης τὰ μυστικά σου, θέλεις γὰ τὰ θάψης; Σχέπασέ τα μὲ ἀνθη λεμονιδάς· λευκὰ δὲν εἶναι;

Μὴ μὲ κυττάζης ἐμένα διόλου· δὲν ἀνήκω πειά σε Σεΐ σχηματικά, ἔφυγε κεῖνο ποῦ μ' ἔκανες και πονοῦσα.

Μόνο κύτταξε τὴ γῆ, τὸ χῶμα.

Γιατὶ εἶσαι δειλή; γιατὶ τρέμει ἡ ψυχή σου· ὥστεριψε λίγο και σύ· πές μου τὴν ἀλήθεια, ἀφῆσε τὰ φέρματα.

Στάσου νὰ σ' ἔρωτήσω και στάσου νὰ σοῦ πῶ.

Ἀλήθεια, δὲν σ' ἀγαπῶ πειά, δὲν τρέμει ἡ καρδιά μου δὲν πονεῖ πειά για Σε.

Μὴ μὲ κυττάξεις ἔτσι δειλὰ και τρομαγμένα ἡρεμηνη νεκροφορεμένη 'Εστία' 'Αντιγόνη' σ' ἐπεύμησα, 'Ισμήνη' σ' εὑρα. Και σὲ βλέπω ὠχρὰ παρθένα μὲ τὴν τρομάρα τὴν κοριτσιάστικη!

'Ε! τὶ μιλῶ μαζύ σου· δὲν σ' ἀγαπῶ πειά.

Μου πέταξ' ἡ ἀγάπη βαθειά ἀπ' τὴν καρδιά, δὲν θέλω νὰ τὴν εύρω ποτέ, ποτέ μου πειά.

* *

Μείνε μόνο λίγο νὰ θύσωμε στὸ βωμὸ τῆς 'Αγάπης γιὰ τελευταία μᾶς φορά. Μή μὲ κυττάζης διόλου· σχι δὲν θέλω, μόνο ἐκεῖνον τὸ βωμὸ μὲ τὸ μαρμάρινο ἄγαλμά του και τὸ ἵερο μεγαλεῖο του.

* *

Φύγε, πήγαινες ὅπου θέλεις· ἔγώ δὲν σ' ἀγαπῶ· θέλω μόνον νὰ δικαύω γυρμένος στὴν σχήθη τοῦ ποταμοῦ και γὰ σφυρίκω πένιμιμα τραγούδια μαζύ μὲ τὸ σύρισμα τῶν δένδρων· θέλω τὴν νυκτερινής σκιές, ἐκεῖνες ἀγαπῶ τώρα· θέλω τὰ μαρμάρινα στοιχεῖα και τὰ σύγνεφα τοῦ οὐρανοῦ· μὴ μείνης μαζύ μου, φύγε, φύγε.

Σου ἔκλεψα τὸ πετράδι· τῆς καρδιᾶς σου και τὸ γνοῦδι τῆς Ψυχῆς· μὲ φθάνουν· δὲν θέλω τίποτ', ἀλλοί· μαχράν, μαχράν μου σὲ ξένες ἀγκάλες πήγαινες νὰ πέσης, ἀλλοί ἀγέρα πήγαινες νὰ ἀναπνεύσης...

Αὐτὸς ἔδω εἶναι πληρωτικός· οὕτ' μελαγχολία!.. Φεύγεις! ... Φύγε! Φύγε!

* *

'Εγώ θὰ μείνω μόνος μου. Σου τὸ δρυκίομαι ἀλλη γυναικα πειά δὲν θ' ἀγαπήσω ἔτσι. 'Αγ τέτοια ἀγάπη εἶναι φονική. Με τὸ λεπτὸ χαμόγελο

τῆς πίκρας στὰ χεῖλη και μὲ τὸ δάκρυ του τρελλοῦ θέλω νὰ περάσω τὴ ζωή μου.

Μή μένεις πειά μαζύ μου· ὅσο Σὲ βλέπω, τόσο μ., ἀνοίγεις βαθειά στὰ στήθη την πληγή. Μόνο ἂν ήσουν 'Αντιγόνη θὰ μ' ἐγιάτρευες.

* *

Μυρσίνης ἄρωμα πνέει γύρω μου· μὴ θέλεις νὰ Σου δώσω και Σένα.

Δέν Σου δίδω· εἶμαι ἐγωϊστης.

Μόνος μου θὰ τὸ ἀναπνεύσω. Φύγε, φύγε, μὴ μείνης μαζύ μου.

* *

Πόσο θέλω γὰ ἀναπνεύσω μονάχος μου· πόσο ζήτησα τῆς μυρσίνης τὸ ἄρωμα στὴ μοναχιά! 'Ε! θὰ γείνω πειὸ δυνατός· μαζύ σου ήμουν ἀδύνατος.

Δέν εἶσαι ή αἰώνια γυναικα, εἶσαι ὅμως ή παρθένος ή δειλή μὲ τὸ ὠγρίασμα και τὸ συνέφιασμα τῆς σύμφησης.

* *

Νύμφη· διομα ποῦ προφέρουν τὰ χεῖλη μου. Νύμφη, Νύμφη τῶν δρέων, Νύμφη τῶν ἀγρῶν... Αμυρυλλίδες.

Δέν ημουνα ἔγώ ποῦ Σὲ ζήτησα 'Αμαρυλλίδα· 'Ε πειά θέλω νὰ γείνης Νόρα· οὐ· πόσα ζητῶ! μηπως δὲν εἶσαι διιλή;.. τὸ ξέρω!

Στάσου πάνω στὸ βράχο και κύτταξε τὸ μικρόκοσμο και σκέψου ὅλες του τῆς ἀνισοροπίες. Δέξ κατένα τὸν σχηλό ποῦ φαίνεται σαν μυρμήκια μέσα στοὺς στενούς δρομίσκους νὰ γυρίζουν· σαν ζουρλισμένοι· και σκέψου πῶς εἶναι βασιάζοι τῆς ζωῆς. 'Ε· εἶσαι και Σὺ ἀπ' αὐτόν!

* *

'Απόστασα νὰ Σου μιλῶ· φύγε και κλάψε λίγο σὰν διαβαίνεις τὸ δρόμο τῆς σκέψεως ἀργότερα στὴ ζωή Σου· ράγε μὲ ἀνθούς και κλάμμα τὴν ἐποχὴ ποῦ Σ' ἀγάπησ' ἔνας· θυμήσου τὸ προσήλωμά του και σκέψου τὴν ἀγάπη του· ἔνγανες απὸ τὰ στήθη του και ἔστας· αἴμα ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Θυμήσου τὸ γελαστό του ψόφος μὲ τὴν αἰσιοδοξία ζωγραφισμένη και τὴν τρυφερότητα τοῦ ἐραστοῦ ἀγώριστη.

Θυμήσου!.. και ἔλα νὰ Σὲ φιλήσω γιὰ μιὰ τελευταία φορά. 'Ελα νὰ Σ' ἀποχαιρετίσω μὲ ἔνα ἐναγκάλισμα ἀγνὸ σὰν τὴν κόρη του ματιοῦ Σου. Νὰ Σου πῶ δύο λόγια βουδά και γὰ Σὲ κυττάξω στὰ μάτια λίγο· ἔλα, δὲν Σὲ λησμονῶ εὔκολα...

'Εγώ θὰ περάσω ἀπὸ τὸν μαχρυνὸ δρόμο· θὰ ξέλθης νὰ μ' εὔρης; δὲν Σὲ θέλω· μόνο θέλω ἀργότερα τὸ παιδί Σου νὰ τὸ χαίρωμαι· μαζύ του θάγω Σένα.

'Εγώ θὰ περάσω ἀπὸ τὸν μαχρυνὸ δρόμο· θὰ ξέλθης νὰ μ' εὔρης; δὲν Σὲ θέλω...

Addio...

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ